

R Y

20

WYDZIAŁ GRAFIKI

Akademia Sztuk Pięknych w Warszawie

2016/2017

www.strefarysowania.pl

N R K

O PRACOWNI RYSUNKU

Cytat z Bardzo Mądrego Krytyka Sztuki: *Poczucie totalnego rozdźwięku pomiędzy tym, co dzieje się w akademickich pracowniach, a tym, co słychać we współczesnej sztuce, raptownie zaczęło się pogłębiać wśród studentów. Młodzi ludzie opuszczają szkołę trochę bezradni – ukształtowani w archaicznej manierze malarskiej (czego są mniej lub bardziej świadomi), izolacji od tego, co prezentują instytucje lansujące sztukę współczesną i zarażeni głęboką nieufnością do tychże instytucji. Bardzo zabawne. Gdyby nie fakt, że znaczna część tzw. – przepraszam za wyrażenie – środowiska myśli w podobny sposób. Drodzy krytycy, malkontenci, wybrzydźcacy, zrzędy i tetrycy – choć często młodzi wiekiem – teorii sztuki współczesnej. Macie przed sobą pełną energii, prawdziwie młodą sztukę. Sztukę, która istnieje fizycznie. Jej przedmiotem – na szczęście – nie jest krytyka jako kluczowy temat sztuki współczesnej, a rzeczywisty produkt. Nie gawędziarstwo, ale prawdziwy papier, realny ołówek, namacalny tusz, autentyczne twórcze przeżywanie.*

I w szczególności różnorodność. To właśnie to, że autorzy tych dzieł RÓŻNIĄ SIĘ między sobą postawami twórczymi, inspiracjami, warsztatem jest dla nas najważniejsze. My nie unifikujemy. Nie tworzymy sztucznych bytów doszukanymi na siłę do Wielkiej Myśli Krytyka. Rysunek jest dzisiaj w bardzo komfortowej sytuacji. Zawarta w nim wypowiedź znacznie poszerza możliwości semantyczne sztuki współczesnej. Dzisiaj rysunek nie jest już jedynie medium służącym wyłącznie zapisowi pierwotnej idei, szkicu. Zadanie to przejął cyfrowy aparat fotograficzny. Daje to – paradoksalnie – rysunkowi niezwykłą szansę. Dzięki świadomemu zerwaniu z tym w sumie staroświeckim zwyczajem, jakim było pojęcie rysunkowego szkicu, rysunek jawi się jako obszar w pełni autonomicznej wypowiedzi twórczej. Staje się najbardziej progresywnym narzędziem spośród dostępnych współczesnemu artyście. Asymiluje zarówno klasyczną tradycję, jak i współczesne, oparte na zapisie cyfrowym technologie (rysunek przestrzenny, rysunek mobilny, wideo, performance, instalację rysunkową, rysunek przedmiotem, materiałami i żywiołami).

Jaka zatem jest dziś rola Akademii? Czy jest ona jedynie edukatorem młodych artystów, broniącym konstrukcji i funkcji akademickiej praktyki? Czy też staje się miejscem, w którym poszukujemy nowego spojrzenia na tę dyscyplinę, w konsekwencji burząc istniejące normy? I czy ciągle poszerzanie granic rysunku nie wypacza w końcu jego pierwotnej istoty?

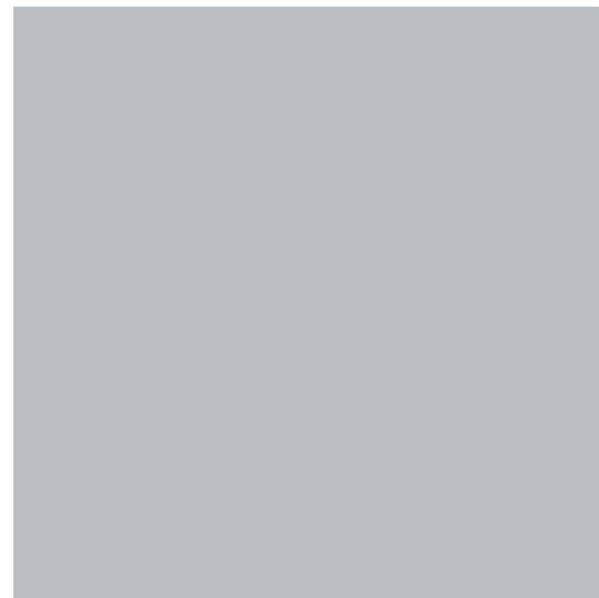
Nie wiem. Wszystko wydaje się dziś pozostawać w naszych rękach.

Arek Pietrucha i Przyjaciele

26

Narysował: Alex Czekaj (III rok)

DR HAB. JACEK STASZEWSKI, PROF. ASP

Malarz, rysownik, grafik. Absolwent Wydziału Grafiki ASP w Warszawie. Prowadzi Pracownię Rysunku dla studentów II–IV roku. Prodziekan Wydziału Grafiki. *Rysują wszyscy – graficy, projektanci, artyści multimedialni. Rysunek jest demokratyczny i cierpliwy. Różnorodność obliczy rysunku jest tym, co, moim zdaniem, stanowi dziś o jego sile i pokazuje, że pomimo unifikacji wszelkich sztuk zachowuje swoją tożsamość.*

MGR ALEKSANDER MYJAK | ASYSTENT

Urodził się w 1985 roku w Warszawie. Absolwent Wydziału Grafiki ASP w Warszawie. Dyplom przygotował w Pracowni Projektowania Książki prof. Macieja Buszewicza. *Rysunek jest dla mnie pojęciem, którego nie da się jednoznacznie zdefiniować. Rysunek przenika się z każdym rodzajem działalności plastycznej, a możliwości technologiczne są właściwie nieograniczone, co daje nam bardzo szerokie pole do poszukiwań i eksperymentów artystycznych.*

MGR KEIJI MATSUMOTO | DOKTORANT

Rysownik i grafik. Absolwent Wydziału Grafiki ASP w Warszawie. Dyplom przygotował w pracowni prof. Piotra Smolnickiego. Obecnie doktorant w Pracowni Rysunku. *Figury w moich pracach są znakami. Na podobieństwo znaków kaligraficznych. Kiedy stoją obok siebie, mają oddziaływać na siebie, tworzyć harmonię i rytm. Pustka, biel papieru też mają niebagatelne znaczenie. Czerń i biel w obrębie rysunku muszą dobrze ze sobą współgrać.*

DŁUŻEW 2016

RYСУNEK JEST SKROMNYM POŚREDNIKIEM Pomiędzy tym, co chcemy zobaczyć, a tym, czego możemy dokonać.

Warsztaty organizowane wspólnie z pracowniami rysunku: dr. hab. Rafała Kochańskiego, prof. ASP oraz prof. Ryszarda Ługowskiego.

Warsztaty rysunkowe w Dłużewie są cyklicznymi spotkaniami studentów pracowni rysunku z Wydziału Grafiki. W tym roku tematem przewodnim warsztatów była linia w przestrzeni. Linia pomyślana jako byt, którym dla lingwistów jest słowo – akt wiedzy i uświadomienia. Dzięki jej zrozumieniu i przyswojeniu pojęcia linearności uruchomiony zostaje proces badawczy prowadzący do zwerbalizowania jej formy współfunkcjonującej z materialną, fizyczną przestrzenią, pejzażem, poszukujący odpowiedzi na pytanie: co przedstawia nieprzedstawiająca abstrakcja? Odpowiedź ta jest równie trudna jak każde pytanie dotyczące sensu dzieła.

WARSZTATY RYSUNKOWE
DŁUŻEW 2016
 16.11.-20.11.2016

WARSZTATOWI PRZEWODZĄCY I WARSZTATOWI KONTAKTYWNI:
 „RYСУNEK JEST SKROMNYM POŚREDNIKIEM Pomiędzy tym, co chcemy zobaczyć a tym, czego możemy dokonać.”

JACEK STASZEWSKI	KEIJI MATSUMOTO
ALEX CZEKAJ	AREK PIETRUCHA
MACIEJ BUSZEWSKI	PIOTR SMOLNICKI
RAFAŁ KOCHAŃSKI	RYSZARD ŁUGOWSKI
ANDRZEJ KUCZYŃSKI	AGNIESZKA KUCZYŃSKA
WITOLD KUCZYŃSKI	WITOLD KUCZYŃSKI

WWW.WG.ASP.WAW.PL

two names

202A STANUCH

Szenek Olga

Aleksandra Nowak

MARTA MIELNICZUK

Aleksandra Olsza

Aleksandra

Katarzyna

Krist Duchina

Karolina

Witek Dąbowski

Marta HORAWSKA

M. Mionzejowski

Julia Wakula

Zuzanna Kowalczyk

Marta Knitter

PRACOWNIA

LEWKOWICZ

IZA OLESINSKA

Jakub Rudzki

Bonirek

Joanna Jankowska

Paula Gondek

Mikołaj Graszowski

Szymon Rychman

Martyna

MONIKA BARTAL

Przemysław

Paulina

Olesinska

Zuzanna Skopka

Karolina

Aleksandra Pawlikowska

Bonirek

Gabriela Mészáros

Agneska Szepietowska

ALICJA KULTYS

SARA ILIA

ANNA WIERCINSKA

ANNA SZAWKA

Barbara Kłoszek

Martyna Sikińska

Natalia Bockowska

Zuzanna Gochowska

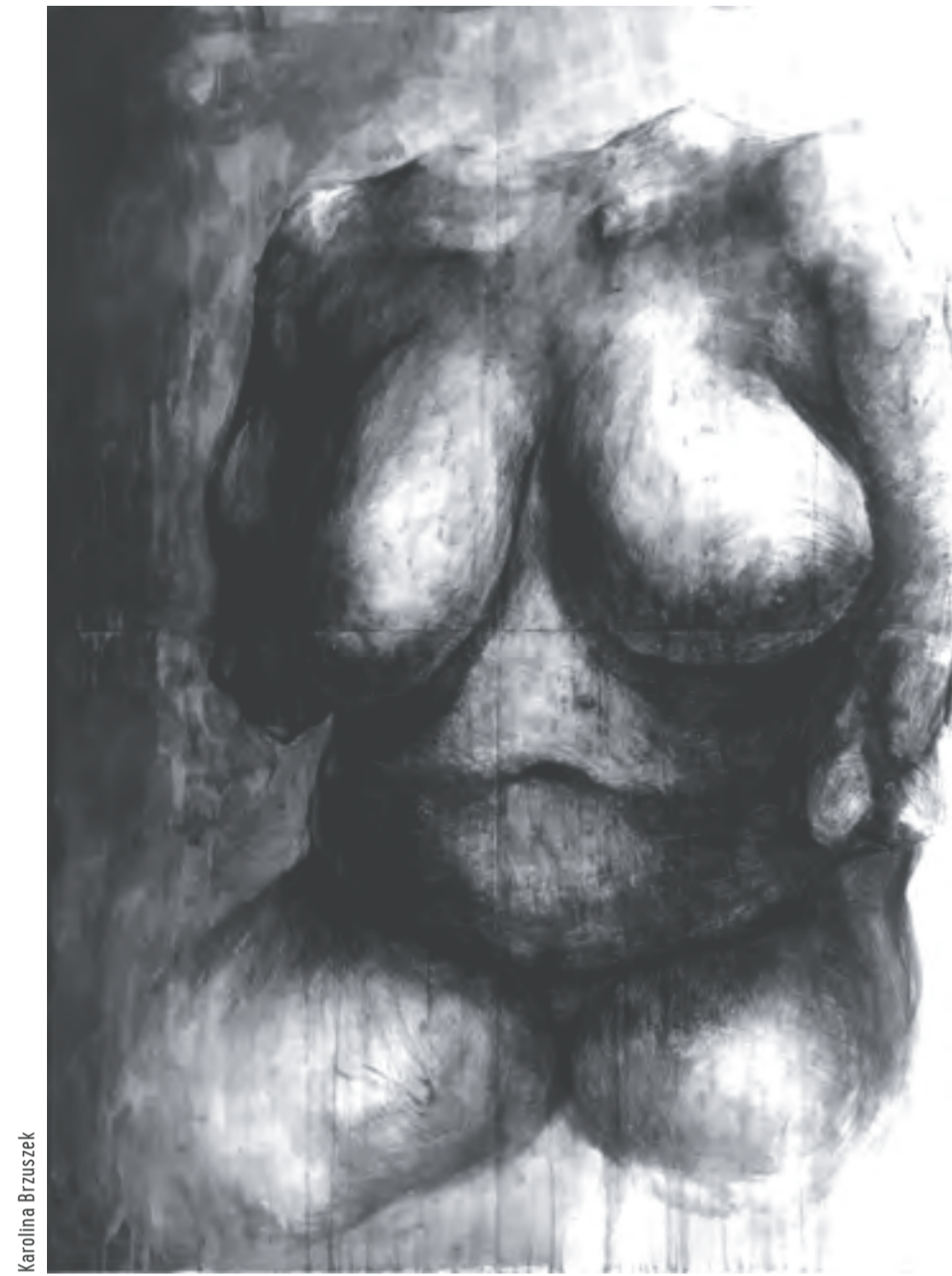
Rafał Moroz

Oleksińska

Zuzanna

Paweł Dobrowolski

Wiktoria Kowalska

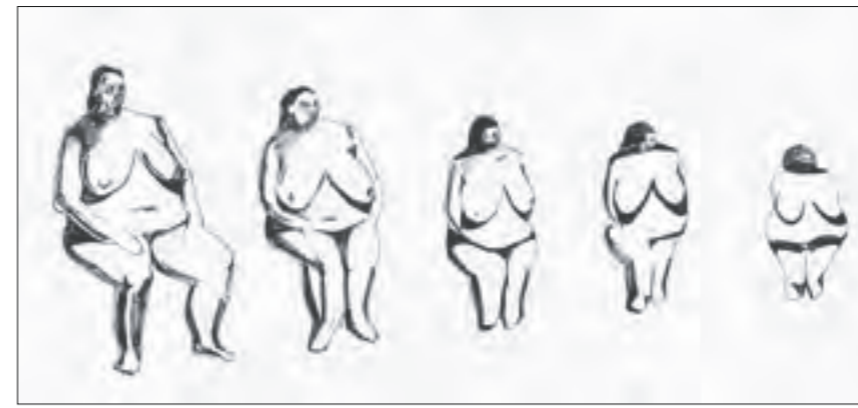
Karolina Brzuszek

Karolina Brzuszek

Rysunek jest synonimem uczciwości. Nie ma możliwości oszukiwania. Jest on dobry lub zły. (S. Dali)
To bardzo dobra rada wierzyć tylko w to, co artysta robi, a nie to, co mówi o swojej pracy. (D. Hockney)

Jan Dragowski

26

Barbara Klosek

II ROK

06

Zofia Majewska

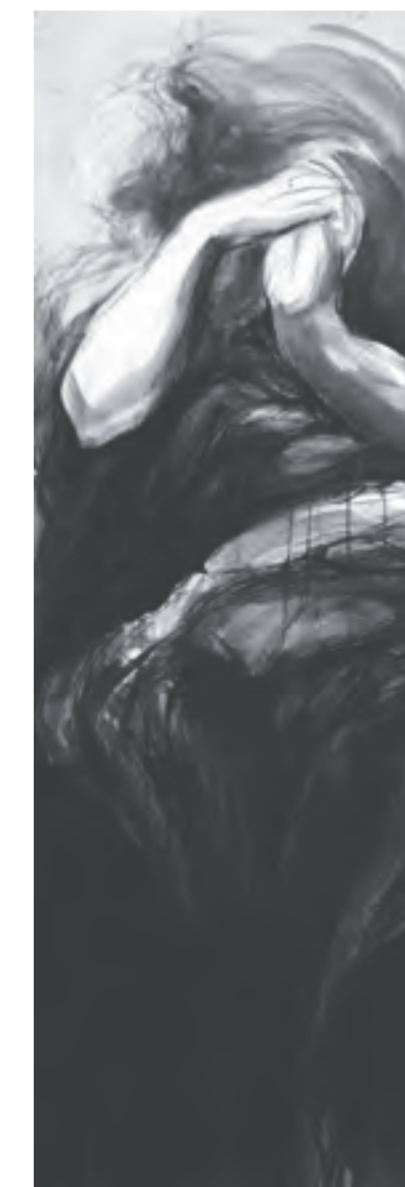
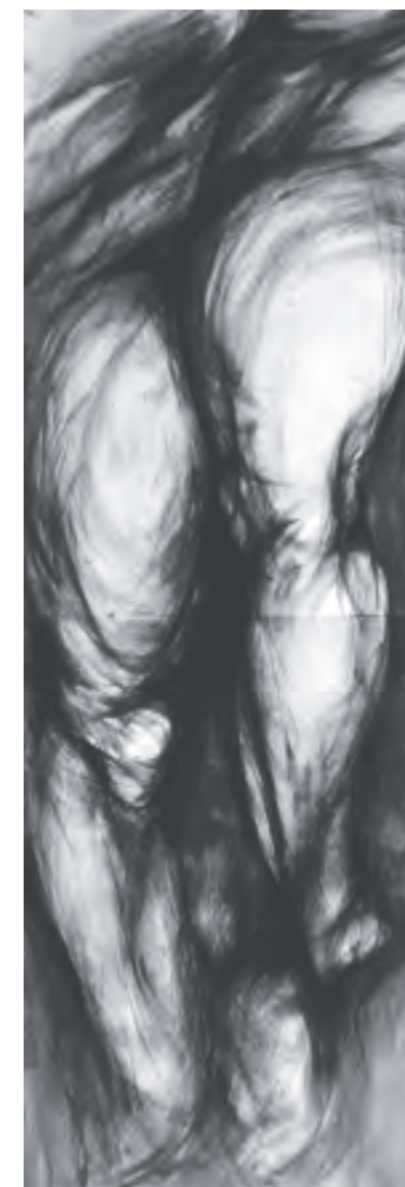
Drugi rok w pracowni rysunku to niezwykle ważny i ciekawy czas zarówno dla nas, jak i dla studentów. Tutaj rozpoczyna się właściwe kształtowanie osobowości twórczych. Po doświadczeniach pierwszego roku studiów, bliskości studiowaniu modelu studenci zaczynają podejmować pierwsze próby poszukiwania własnego, indywidualnego sposobu rysowania. Obecność modelu nie jest już jedynie pretekstem do narysowania świetnego studium – choć jeśli ktoś bardzo chce, to oczywiście to robi – ale staje się pretekstem do szukania nowych rysunkowych sposobów widzenia. Po doświadczeniach wynikających z rysunku walorowego student zaczyna próbować koloru, po doświadczeniach studyjnych pojawia się świadoma deformacja, wreszcie po subtelnościach ołówka daje o sobie znać ekspresja. Mają też w tym pomóc specjalnie przygotowane zestawy dodatkowych zadań. Ich celem jest zaprezentowanie różnorodnych możliwości, jakie daje rysunek. Pokazuje, czym rysunek może być.

Warsztaty rysunkowe Keijego Matsumoto

Marta Stawska

Zuzanna Stanuch

07

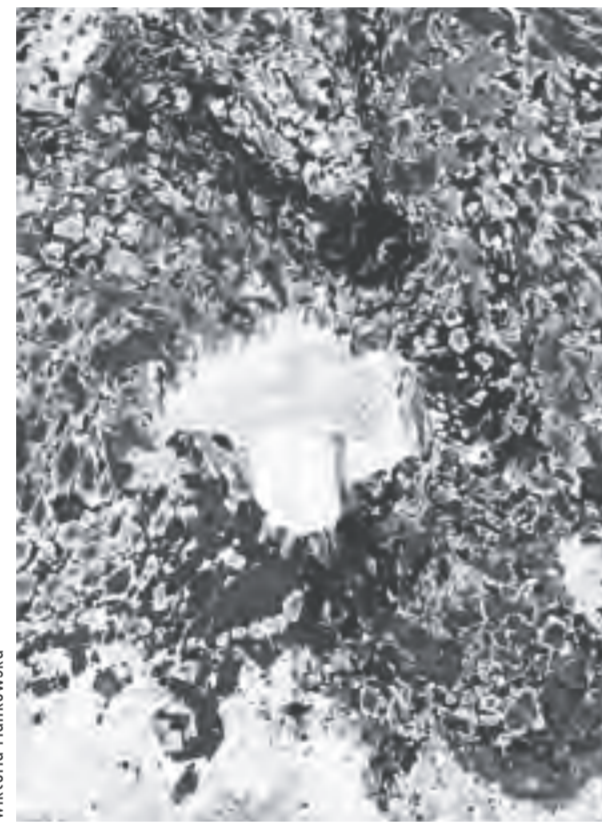

Izabela Olesńska

26

Magdalena Koręga

Wiktoria Manikowska

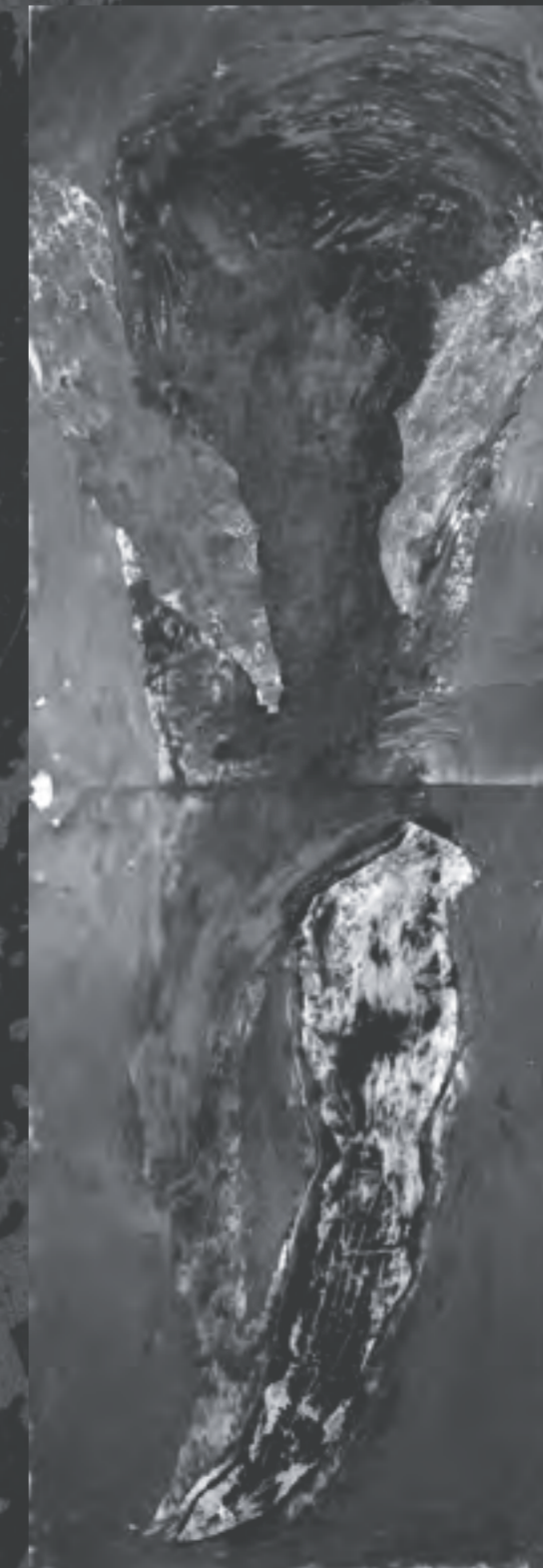
Mikołaj Grabowski

AGNIESZKA SZTEJERWALD

Rysunek, malarstwo... Nie jest ważne, do jakiej dziedziny sztuk plastycznych przyporządkujemy daną pracę. Dla mnie, obojętnie, czy pracuję z papierem, czy maluję na płótnie, jest to rodzaj wypowiedzi o charakterze autoterapeutycznym. Może się wydawać, że jest to jednorazowy „wyrzut” niżeli przemyślana i rozciągnięta w procesie pracy. Papier nie jest tak trwałym podłożem jak płótno, uważam, że jego wykorzystanie polega na zrozumieniu jego materii i możliwości – żeby nie utracić lekkości przy nawet bardzo mocnym zapisie obrazu. Dlatego też zanim przystąpię do pracy, dłuższy proces odbywa się w mojej głowie. Później liczy się często jeden gest, nie musi być tym pierwszym, ważne, żeby był na tyle silny w wyrazie, aby to jemu podporządkowana była ostateczna praca.

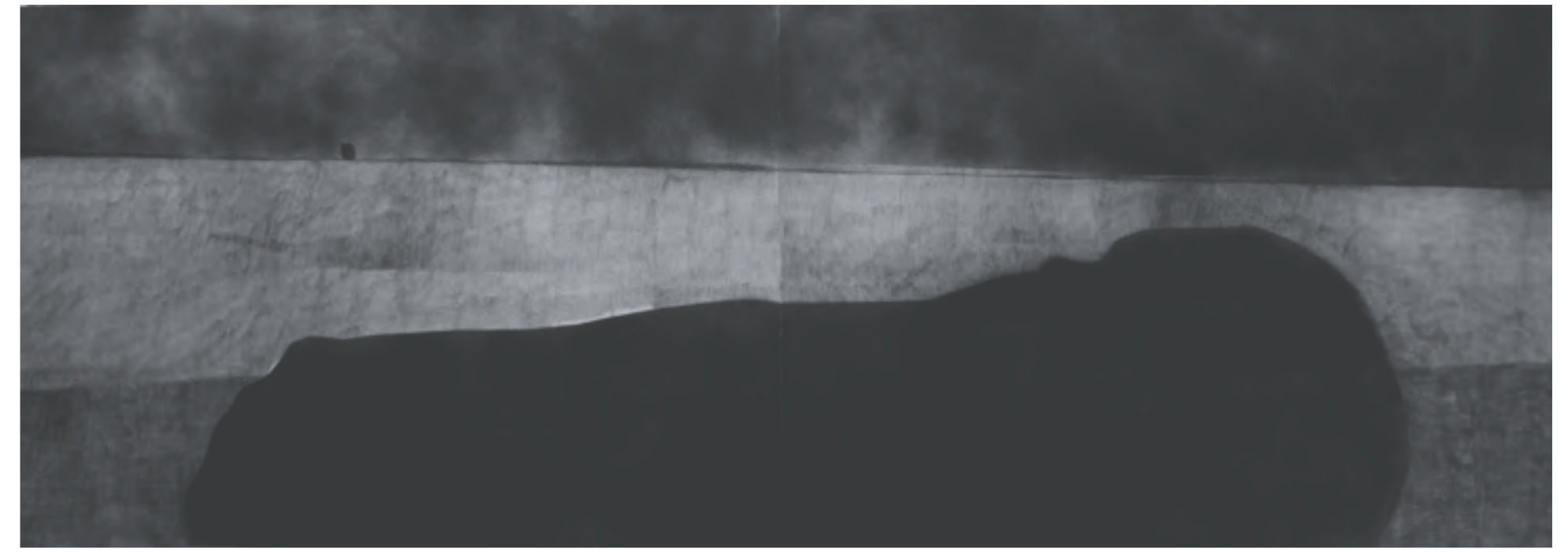
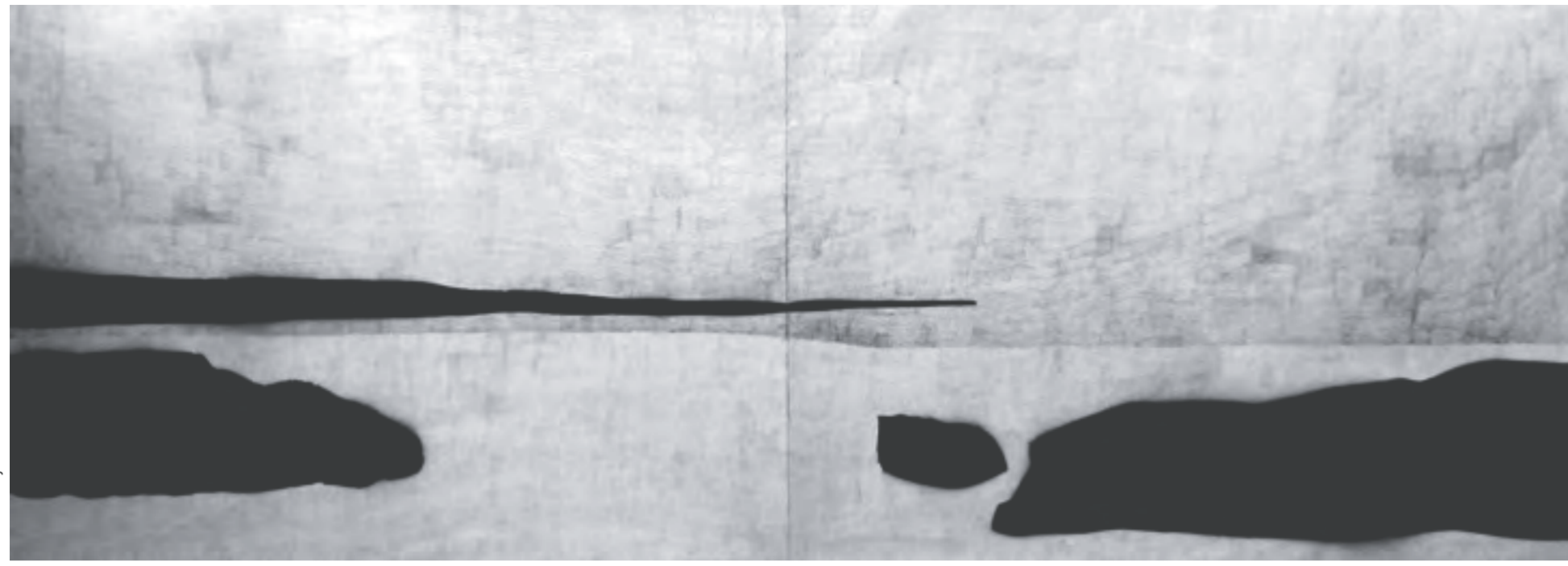
II ROK

Joanna Smolińska

Natalia Bocchyńska

III ROK

Marta Mrowaska

Monika Braksal

Sztuka nie jest tylko naśladowaniem naturalnej rzeczywistości, lecz stanowi metafizyczny jej suplement, postawiony obok niej dla jej przewyżnienia. (F. Nietzsche)
Sztuka jest najbardziej intensywną formą indywidualizmu, jaką kiedykolwiek znał świat. (O. Wilde)

Trzeci rok studiów to bardzo dobry czas. Student jest praktycznie w połowie swojej edukacji na Akademii. To jest czas, kiedy może – a wręcz powinien – zacząć eksperymentować. Eksperymentować z formą, treścią, warszatem. To jest czas, kiedy student ma prawo do pomyłki, ma prawo do popełniania błędów, do wycofania się i zaczęcia od początku. To właśnie pracownia jest miejscem, które pozwala na tego rodzaju próby. Jest wtedy duża szansa na to, że to, co pojawi się w jego twórczości właśnie wtedy, ma spore szanse na zaistnienie na czwartym roku studiów jako początek i w konsekwencji kontynuacja świadomej drogi twórczej. Pojawia się też wtedy czas na rozmowę. Nasz kontakt przestaje być wyłącznie typową korektą. Staje się często czasem przeznaczonym na dyskusję, wymianę poglądów. Po prostu rozmowa. Werbalna wypowiedź staje się tak samo ważna jak samo prezentowane dzieło. Te obydwie intelektualne elementy właśnie wtedy zaczynają się wzajemnie dopełniać.

Karolina Król

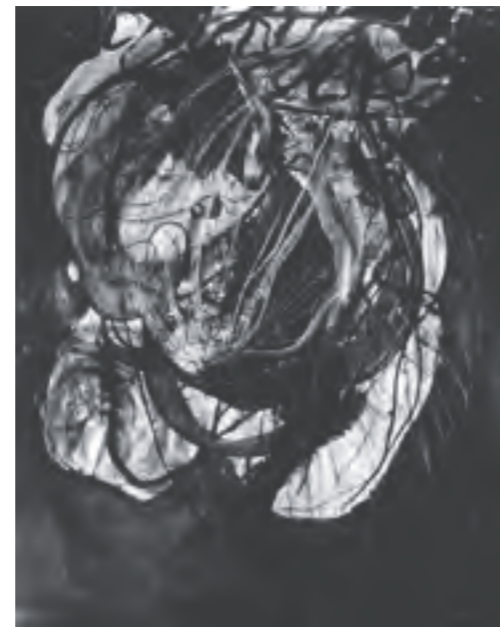
Julia Marzec

Witold Dąbrowski

Zofia Majewska

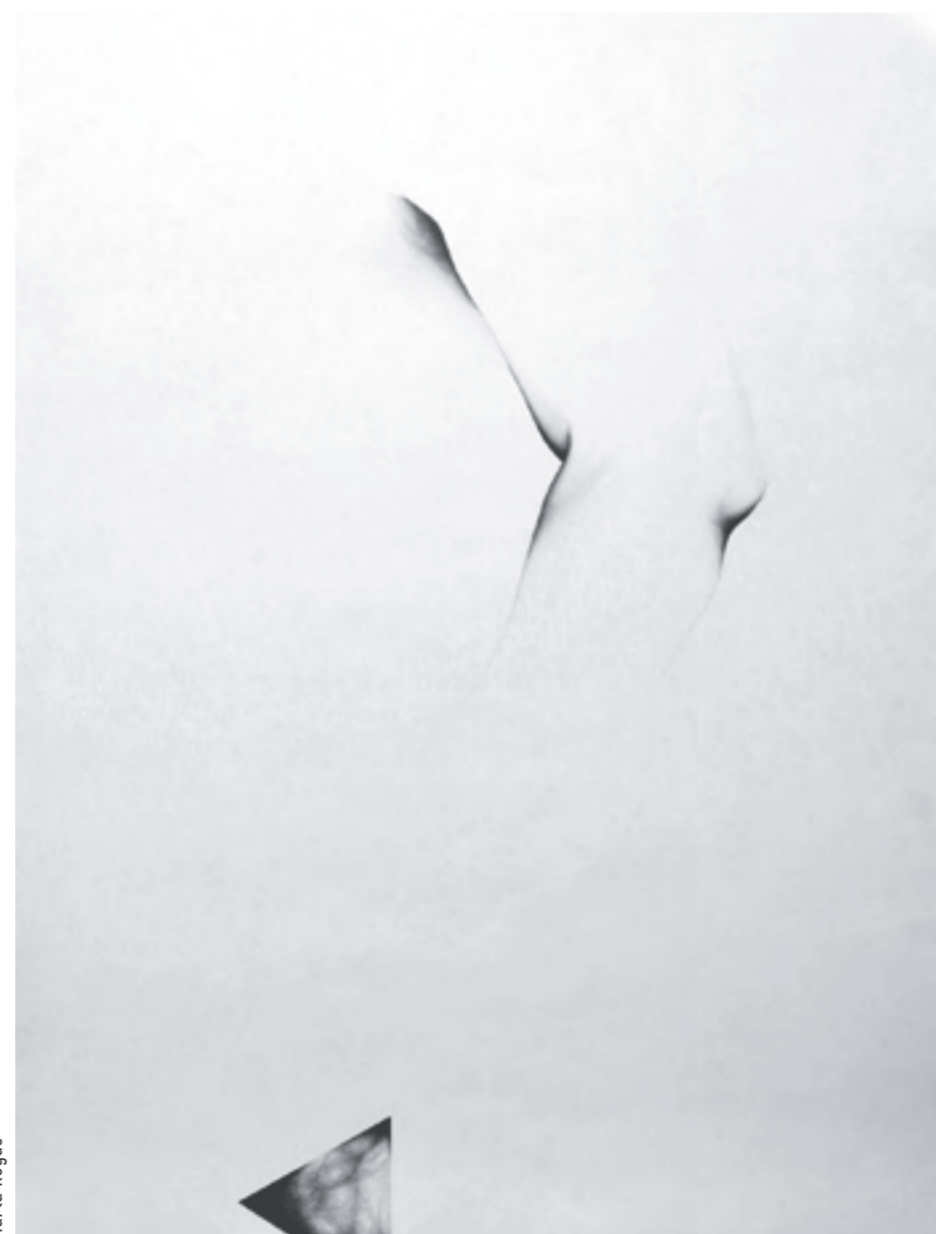
26

III ROK

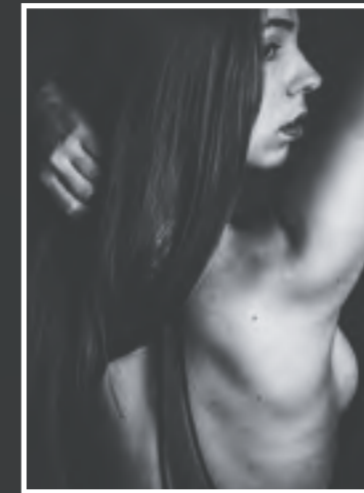
12

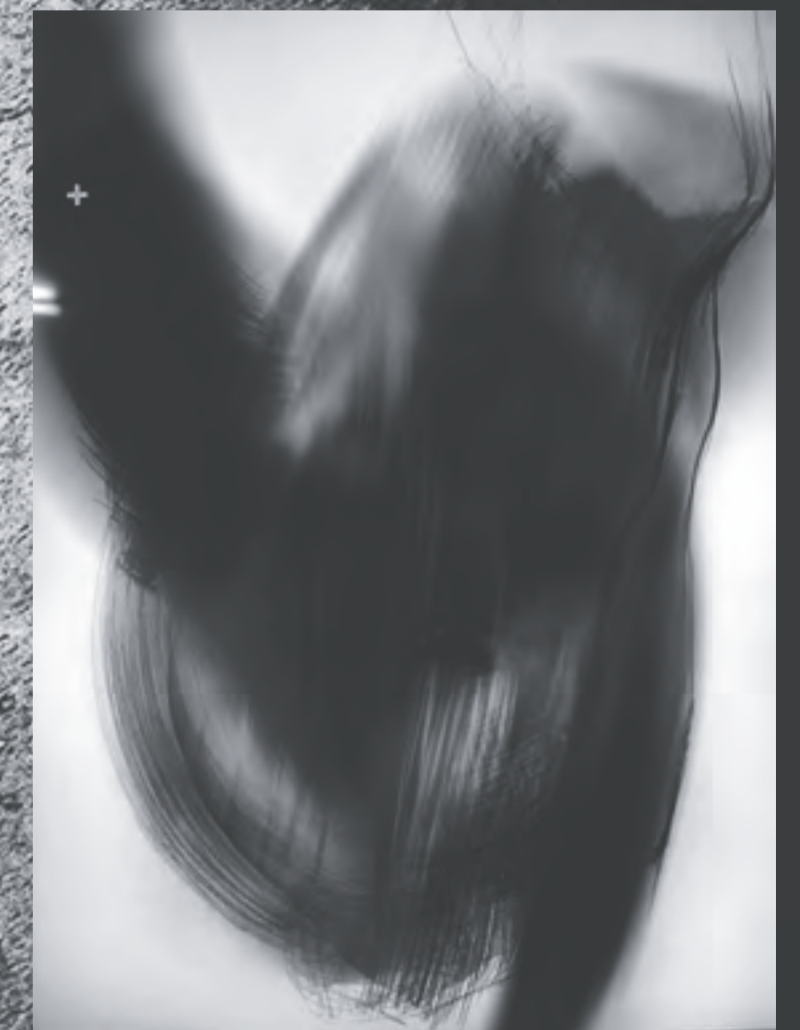
Aleksandra Nowińska

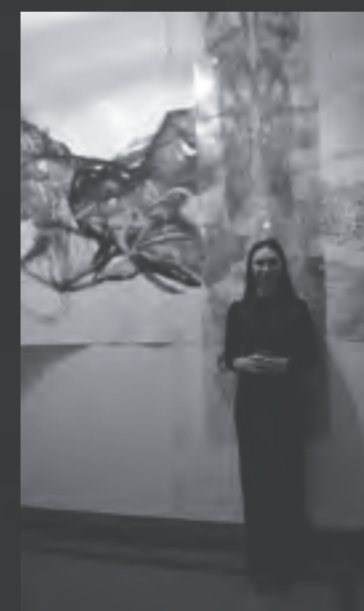
Marta Kogut

W moich poszukiwaniach artystycznych kieruję się chęcią przedstawienia obiektów o cechach biologicznych na zróżnicowanych fakturowo powierzchniach. Głównym źródłem inspiracji pozostaje ludzkie ciało i jego przekształcenie, a nawet zniekształcenie. Na drodze eksperymentów technologicznych szukam najbardziej unikatowego połączenia plamy i linii.

13

ZUZANNA GROCHOWSKA

Urszula Zabłocka

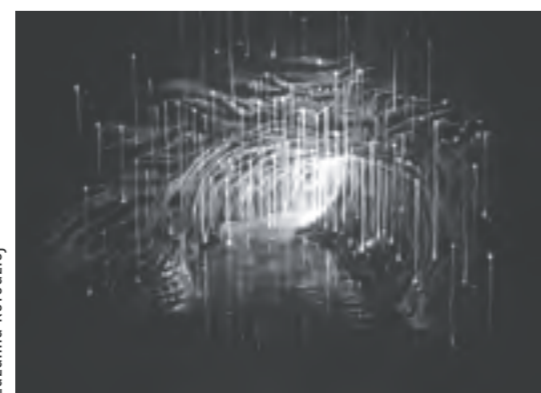
Martyna Siekierska

IV ROK

Sztuka może być zarówno sposobem poszukiwania iluminacji, jak i oddziaływania społecznego. [...] Sztuka jest aktywną formą języka. Społeczeństwo to aktywny wagonik pełen ludzi i ich wzajemnych relacji. Artysta jest tym, który próbuje uchylić okno, często tracąc przy tym paluchy czy zęby.
(J. Adamas)

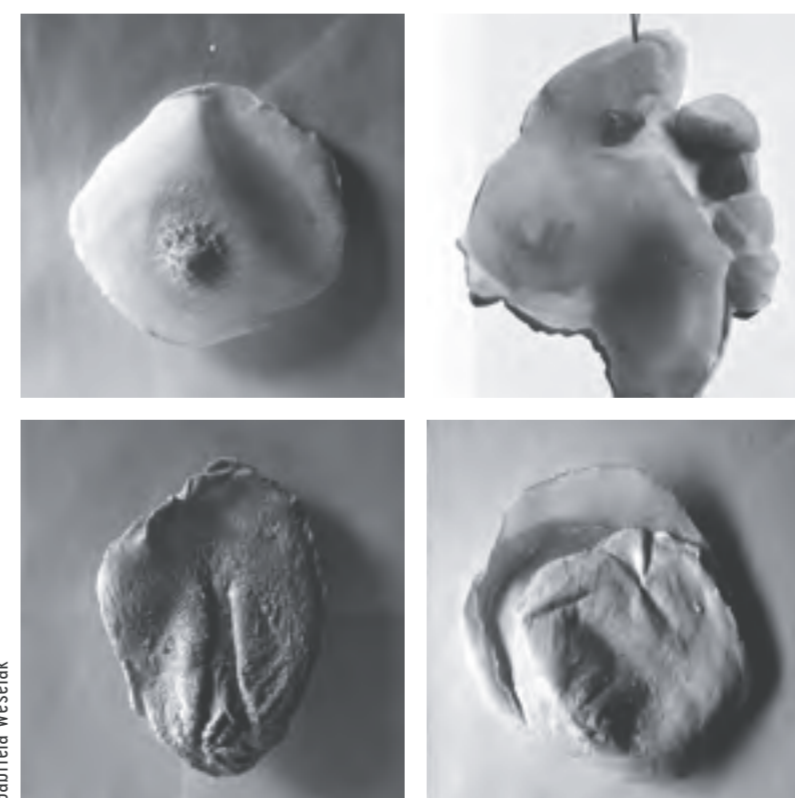
Czwarty rok studiów jest dość ciekawym momentem. Z jednej strony student jest już w pełni wyposażony w umiejętności warsztatowe i – prawdopodobnie – posiada już sprecyzowane artystyczne cele. Z drugiej zaś strony często jeszcze waha się, nie jest w stanie z mnogości idei wyłowić tej najlepszej. Wtedy pojawia się zadanie. Zadanie stawiane przez nas jako artystyczny problem. Na początku jest dyskusja. Potem szkice, rozmowy, polemika, pierwsze próby na żywym materiale. Zawsze towarzyszy im dyskusja. Dyskusja wzbogacona o rozmowy o sztuce, literaturze. Student musi umieć czytać. Musi rozumieć otaczający go świat. Dopiero taka podstawa pozwala mu na pracę nad swoim projektem. Projektem, który ma w przyszłości stać się rysunkiem, dziełem artystycznym. A ponieważ we współczesnej sztuce trudno to pojęcie jasno zdefiniować – czego zresztą nie chcemy – otrzymujemy w konsekwencji pełne spektrum działań plastycznych. Od klasycznego rysunku począwszy, a na działaniach multimedialnych skończywszy.

Zuzanna Kalodziej

Hanna Najgebauer

Gabriela Wesiak

Aleksandra Zieliuk

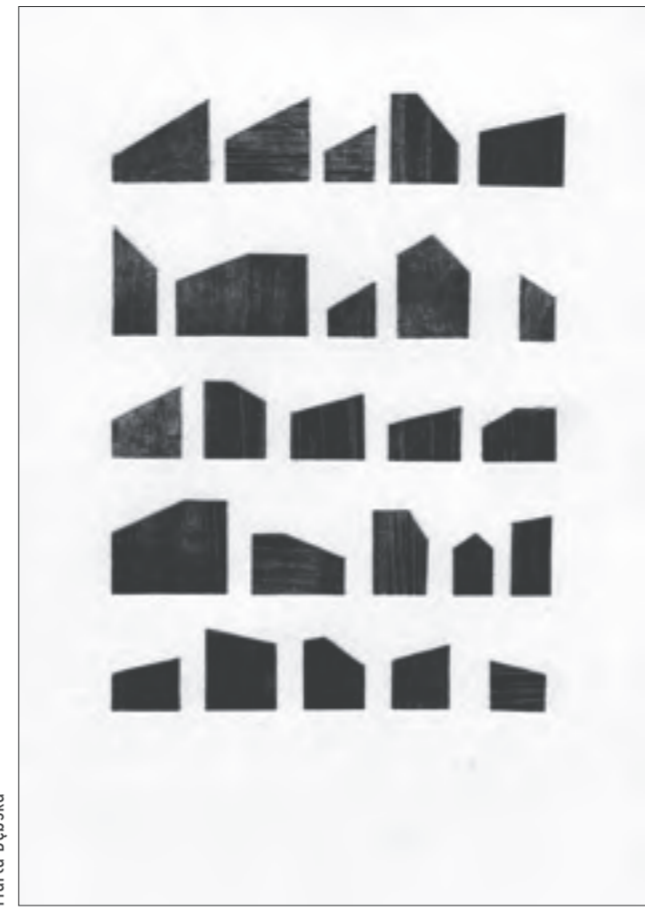

Tomasz Przybyłek

Karolina Majum

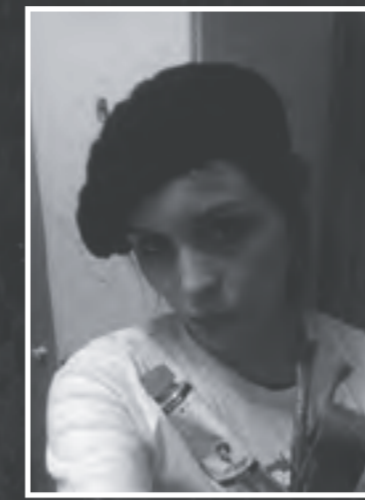
Marta Dębska

IV ROK

26

Paweł Dobrowolski

IZABELA LEWKOWICZ

Zajmuję się rzemiosłem artystycznym, ponieważ kiedy byłam młodsza, nie sprawiało mi trudności i nie nudziło mnie. Zakochałam się w tym, a dzisiaj po 12 latach od podjęcia decyzji o zostaniu artystą mogę powiedzieć, że chyba to kocham. Tak jakbym w dojrzałym związku przeżywała chwile piękne, radosne, a także momenty zmęczenia, wyczerpania oraz frustracji. Wszystko czynić z miłości, nigdy dla korzyści.

Izabela Troniarz

Alicja Kultys

Mój aneks z rysunku to cykl organicznych rysunków strukturalnych. Są one wynikiem poszukiwania znaczenia słowa „wolność”. Proces odkrywania odbywał się dwutorowo. Z jednej strony poprzez lekturę literatury dotyczącej tematu oraz dyskusje. Z drugiej strony istotną częścią tego procesu były ćwiczenia – ze stikerami i „tysiąc linii”. Szukając

KINGA KOPEC

swojego sposobu wyrazu oraz uwolnienia się od schematów i hiperrealizmu zaczęłam od plam i długopisu – postanowiłam zakreskować kartki. Zwiększając format, odkryłam, że daje mi to swego rodzaju wolność, a nawet jest pewną formą terapii. Kiedy rysuję jestem tylko ja i te 5 cm, które aktualnie kreskuję. Nie jest to wbrew pozorom rysunek monotony.

ANEKSY

Rysunek dla mnie staje się sposobem przywoływania osób, których już nie ma i które są mi w jakiś sposób bliskie. Długotrwały proces rysowania jest formą obcowania z nimi, dokładnego przyjrzenia się cechom szczególnym, mimice, gestom. To dla mnie próba oddania mojej osobistej

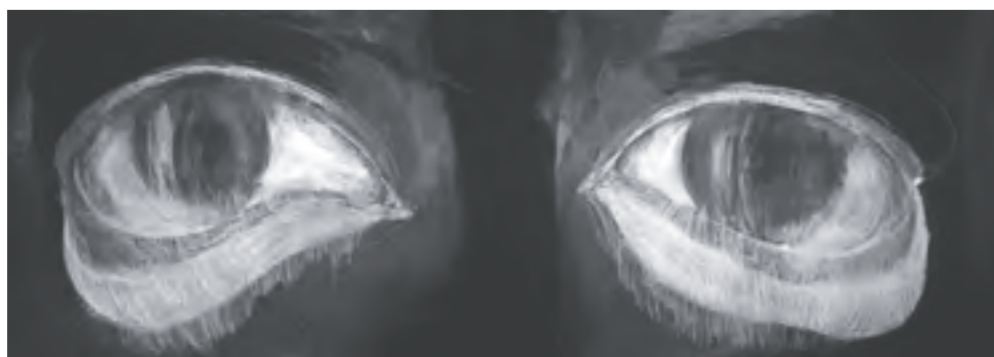
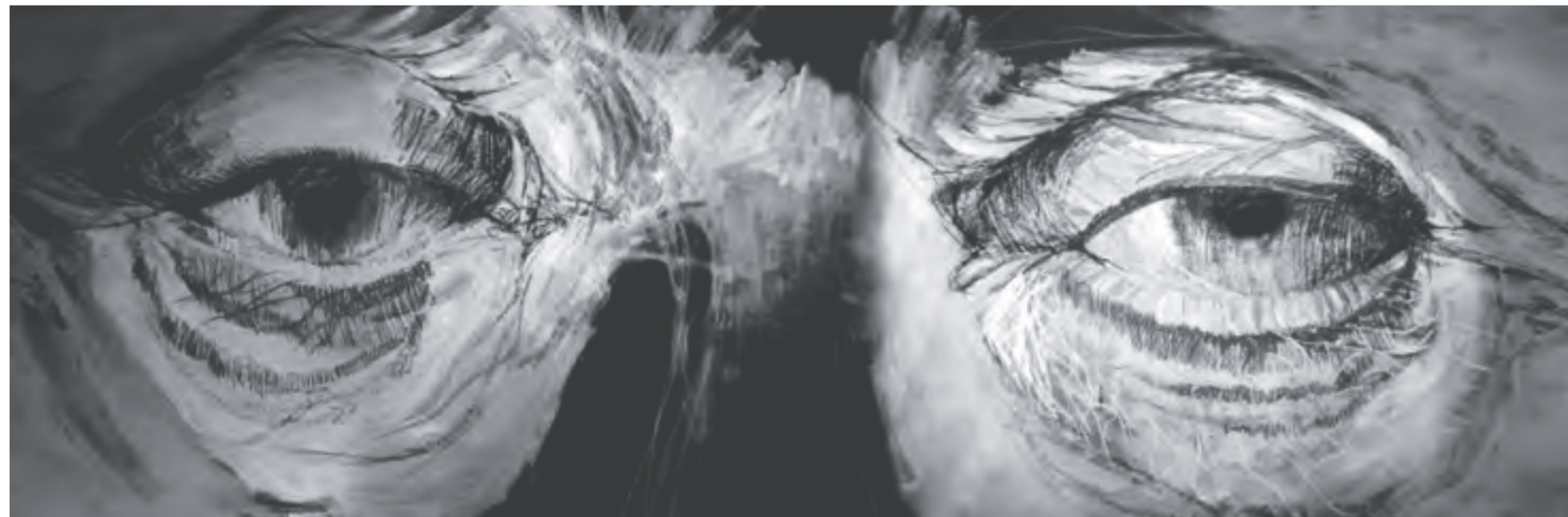
MARTA BASAK

fascynacji poprzez znalezienie środków wyrazu najbardziej adekwatnych dla postaci, wydobywania jej istoty.

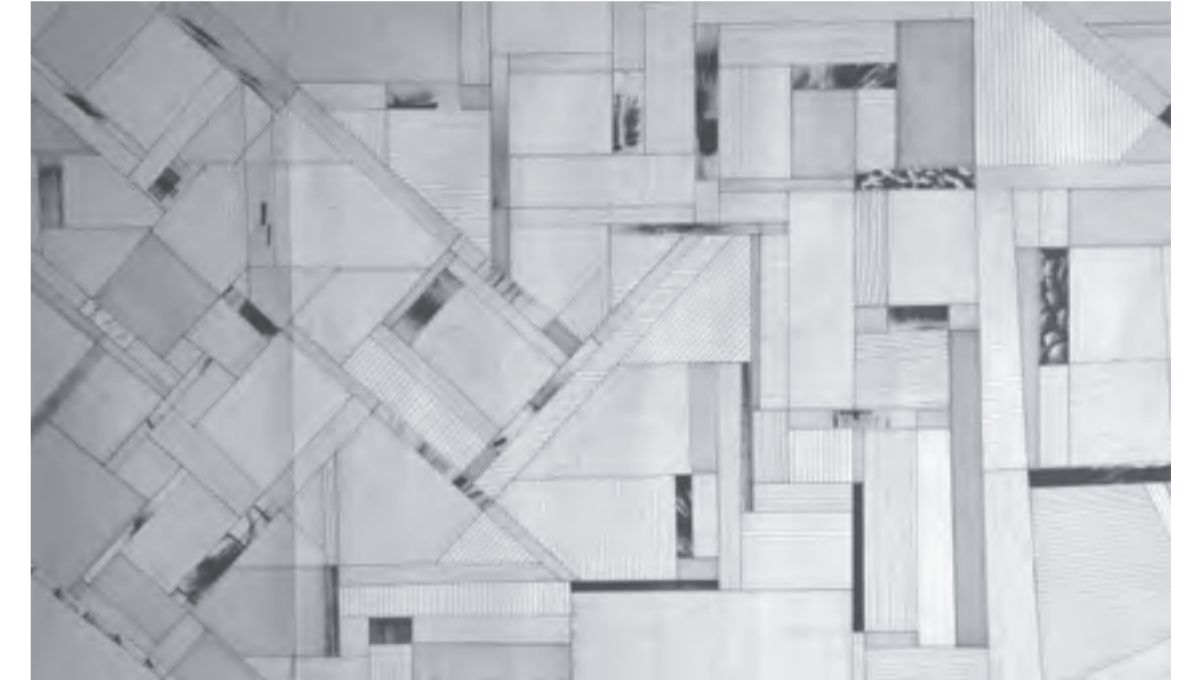
Rysuję kolorowych podglądaczy za pomocą farb i pasteli olejnych. Pokazuję niewielki fragment postaci, o której nie wiemy, kim jest, na co patrzy, co odbija się w jej oczach. Dla każdego z nas osoby ukryte poza ramami obrazu mogą być kimś innym. W tym przypadku działa to w dwie strony – obserwujemy i sami jesteśmy obserwowani.

MARTA KNITTER

ZIEMOWIT LUBCZYŃSKI

Moje rysunki są w dużej mierze dziełem przypadku. Do ich tworzenia używam wielu różnych narzędzi, preferuję duże formaty.

OLGA JAKUBOWSKA

Do stworzenia tej pracy zainspirowało mnie miasto w szerokim kontekście urbanizacji oraz położenia względem terenów pozamiejskich, podlegających dynamicznym, żywiołowym przeobrażeniom. Nawiązuję do widoku aglomeracji z lotu ptaka, pozwalającego poznać jej współczesną „tkankę urbanistyczną” jako „patchworkową”, raczej przypadkową „kompozycję”, na którą składają się linie, płaszczyzny, faktury na tle otaczającej, zróżnicowanej morfologicznie przyrody. Technika to połączenie linearności, geometrii z fotografią abstrakcyjną, rozmażaną, „plastyczną”. Elementy miasta (takie jak przystanki, mosty, budynki itd.) były fotografowane w porze nocnej, kiedy znaczącą rolę odgrywało światło i jego brak, długi czas naświetlania oraz ruch podczas wykonywania zdjęcia. Dzięki temu uzyskałam bardzo plastyczny, abstrakcyjny obraz obiektów w przestrzeni, przez co nabierają nowych znaczeń.

JĘDRZEJ BEDNARCZYK

Nazywam się Jędrzej Paweł Bednarczyk, studuję na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Jestem rodowitym Kurpiem i od zawsze interesowała mnie twórczość ludowa, legendy i wierzenia. Od paru lat staram się w moich grafikach i rysunkach przedstawiać właśnie tę tematykę. Łączę nowoczesne techniki ze starą kulturą. Pragnę przedstawiać w nowy sposób to, co było. Prace często są tajemnicze, zagadkowe. Moim celem jest ukrycie w nich drugiego dna – czegoś, czego oglądający jest zmuszony się doszukać. Nie jest powiedziane, że widz zobaczy w moich pracach to samo, co ja. Każdy odbiera sztukę na swój sposób.

26

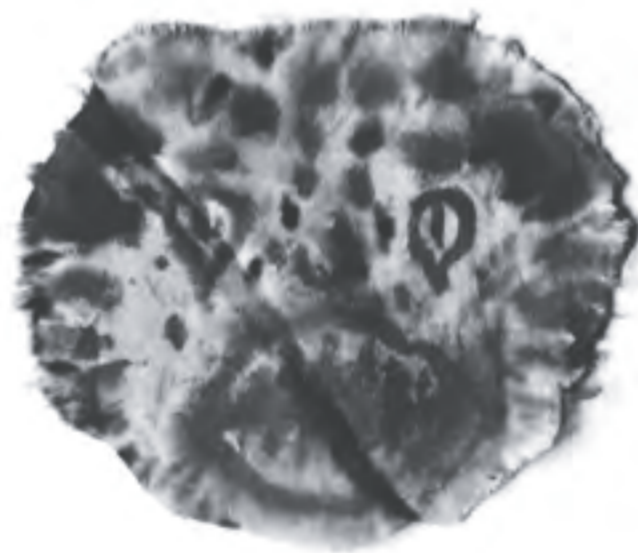
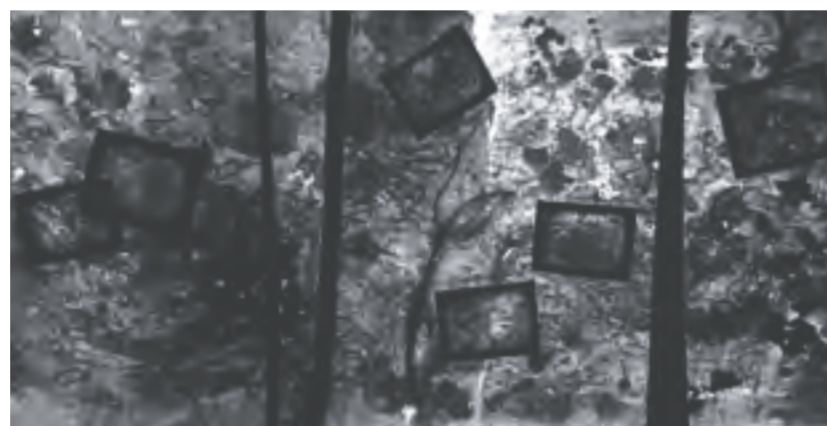
PAWEŁ KURYLAK

Twórczość zawsze jest dla mnie procesem. Konstrukcja obrazu zaczyna się od prostej myśli, następnie buduje kompozycję w dowolnym kierunku. Punktem wyjścia staje się czas, który jest ramą do wypełnienia. Działanie jest często intuicyjne, stawiam na otwartość relacji form i napięcie kierunkowych. Niezmiernie jestem ciekaw końcowego efektu pracy, dlatego niektóre struktury opieram na działaniach losowych.

PAULINA LESNIAK

W przeciwieństwie do innych dziedzin sztuki, w których się realizuje, w pracach rysunkowych stosuję oszczędne środki. Pozwala mi to skupić się na tym, co i jak chcę przedstawić. Moje rysunki dalekie są od krzykliwości, eksplozji soczystych kolorów, rozmaitości form i rozbudowanych koncepcji, które często towarzyszą mi w innych dziedzinach. Rysunek ma dla mnie charakter osobisty. Choć moje prace są monumentalne w rozmiarach, to jednak intymne w swej istocie. Traktuję rysunek jako jeden z nieodzownych elementów kształtujących moją osobowość twórczą. Patrzenie na moje prace z pominięciem rysunku dałoby obraz niepełny, pozbawiony istotnego fragmentu. Rysunek bowiem pozwala mi wyrazić subtelną stronę mojej natury. Prace te są efektem działań niewymuszonych, poddyktowanych autentyczną potrzebą wyrażania.

ANEKSY

OLA PAWLIKOWSKA

Rysunek kojarzy mi się z wolnością. Nie ma tu żadnych ograniczeń dotyczących wyboru i łączenia materiałów, narzędzi oraz technik. W rysunku nie istnieje przymus, a jedynie nieskończone możliwości. W czasach nowożytnych głosząco wyższość kreski nad plamą barwną, ponieważ to właśnie disegno był doskonałym nośnikiem idei, pierwszego zamysłu artysty. Rysunki składające się na mój aneks stanowią właśnie taki swobodny zapis myśli i emocji towarzyszących rysowaniu. Naturalną konsekwencją tego procesu stał się wydłużony format prac, doskonale nadający się do rejestrowania w sposób ciągły kolejnych etapów i nawarstwień kresek-myśli.

KATARZYNA KARWICKA

Świat, który tworzę, to idylliczne miejsce, w którym ludzie i zwierzęta funkcjonują na równych prawach, mają podobne potrzeby, a model drapieżnika i ofiary przestał istnieć. Dzikie zwierzęta mają słodkie oblicza, dzieci bawią się z krokodylami, a psy uczą się w szkołach. System, który nie mógłby istnieć w świecie realnym, znajduje miejsce w przestrzeni rysunkowej. Praca jest również krytyką procesu zacierania granic między światem ludzi i dzikich zwierząt oraz ingerencji człowieka w środowisko naturalne. Rysunki stanowią aneks do pracy dyplomowej przygotowanej w Pracowni Ilustracji. Na cykl składają się poziome kompozycje rysunkowe oraz postaci zwierząt w skali rzeczywistości, wykonane na tkaninie w technice własnej.

TYPY

PROWADZĄCA: ALEKSANDRA STĘPIEŃ

Na czterech kwadratach – tłach (przygotowanych wcześniej drukarskich podkładach) odtwarzamy swoją postać: pierwszy kwadrat zawiera głowę i ramiona, drugi – tułów oraz ręce itd. Rysunek może, lecz nie musi być wiernym anatomicznym oddaniem sylwetki. Chcemy też łączyć różne rodzaje obrazowania, by zaakcentować jakiś konkretny, ważny fragment swojego wyglądu. Celem zadania jest stworzenie postaci-hybrid, z możliwością wymienia się kwadratami. Zadrukowane wcześniej podkłady mają też być niejako podpowiedzią przy podejmowaniu dalszych rysunkowych decyzji, np. kształt lub powstały wcześniej zaciek może stać się fragmentem postaci. Zadanie może być wstępem do bardziej abstrakcyjnego myślenia w rysunku oraz pokazywać spektrum możliwości łączenia różnych technik drukarskich i rysunkowych.

PROWADZĄCY: KEIJI MATSUMOTO

Zadanie 1:
Na wzór ćwiczeń japońskiej kaligrafii każdy uczestnik miał narysować jak najwięcej rodzajów linii, znaleźć własną kreskę, udoskonalić technikę.

Zadanie 2:
10-minutowy performans. Uczestnik miał narysować 1 rysunek w formacie 4 x B1 w ciągu 10 minut. W tym zadaniu chodziło o to, aby studenci rysowali w zupełnie innym klimacie niż zawsze. Trzeba działać spontanicznie, odrzucać wszelkie myśli i wejść w sferę podświadomości.

ZABAWA TUSZERM